

satte Rente af den oprindelige Laanesum med et Tillæg af $1\frac{1}{2}$ pCt. Renten maa dog ikke overstige $4\frac{1}{2}$ pCt. aarlig, og Amortisationen kan udsættes indtil 10 Aar efter vedkommende Laans Optagelse. Fordi Københavns Havn er væsentlig interesseret i Frihavns-Aktieselskabets Udbytte, har man i § 2 foreslaaet, at der i Lighed med, hvad der i Lov Nr. 108 af 13. Maj 1911 om Stempelafgift § 91, 2det Stykke, sidste Punktum, er bestemt med Hensyn til Obligationer, udstedte af Kommuner, kun vil være at erlægge en Stempelafgift af $\frac{1}{5}$ pCt. af Obligationernes samlede Paalydende, uagtet disse skal kunne udstedes lydende paa Ihændeleveren samt transporter uden Brug af Stempel.

Det er i korte Træk Lovforslagets Indhold, og det har været forelagt Københavns Havneraad, som ikke har haft Indvendinger derimod at gøre. Lovforslaget har været underkastet Udvalgsbehandling i det andet høje Ting og er enstemmigt vedtaget i dette. Jeg tillader mig at haabe, at Lovforslaget ogsaa vil faa en velvillig Modtagelse og Behandling i dette Ting, saa at det inden Rigsdagssamlingens Slutning kan være opgjort til Lov.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Eneste Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Bestemmelserne om Sammenstød og Bjærgning i Sølov af 1. April 1892.

(Lovforslaget, som vedtaget af Landstinget, findes i Tillæg C. Sp. 893, Udvalgets Erklæring og Indstilling i Tillæg B. Sp. 1935).

Udenfor Erklæringen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Denne Sag kan ikke behandles uden Tingets Samtykke, men hvis ingen gør Indsigelse, antager jeg, at Samtykket er givet uden formelig Afstemning. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ordføreren (Birch): Ærede Medlemmer af dette høje Ting, som har fulgt med i den foreliggende Sag, vil sikkert være forbavsede over at se, at vi faar den tilbage fra Landstinget med den Bemærkning, at de Ændringer, som Folketinget har indsat, har været, om ikke ligefrem fornøftstridige, saa i hvert Fald uforntfuge. Det er stærke Ord. Jeg skal som Ordfører for Folketingets Udvalg tillade mig at begrunde, hvorledes vi er komne til de Ændringer, Folketinget i sin Tid har vedtaget. Sagens Historie er den, at det Lovforslag, om hvilket det her drejer sig, har ligget paa Landstingets Bord i forrige Samling, og da tog man ud den Bestemmelse i § 2, 2det Stykke, som var i det oprindelige Lovforslag, med en Begrundelse, som jeg ikke nærmere skal komme ind paa. Folketinget fik Sagen til Behandling i forrige Samling, men naaede ikke at bringe den til Ende, hvorfor den paa ny blev forelagt i Folketinget i Aar. Efter en indgaaende Behandling sluttede Folketinget sig til den Ændring, der var foretaget i Landstinget, men satte tillige et nyt Ændringsforslag ind, der begrænsede Redernes Ansvar til et bestemt Beløb. Denne sidste Ændring er det, man nu i Landstinget i Aar er gaaet løs paa og gaaet løs paa under en ganske ejendommelig Form. Som jeg nævnedes før, har Ordføreren for Flertallet i Landstinget brugt ret stærke Ord, og tillige har et nyligt Medlem af Landstinget paa den ejendommeligste Maade bredt sig i juridisk Egenvelbehagelighed, som jeg finder i Virkeligheden har været det reneste Diletanteri.

Formanden: Jeg vil gøre opmærksom paa, at det er ikke heldigt her at kritisere det andet Tings Medlemmers Optræden. De kan jo ikke svare paa Angrebene.

Ordføreren (Birch): Jeg har brugt disse Ord, fordi der i Landstinget har været fremsat saa stærke Ord som „fornøftstridigt“. Jeg mener, Tingene maa have Lejlighed til, naar en Sag gaar fra det ene Ting til det andet, at svare saaledes, som der er raabt i Skoven, men selvfølgelig bøjer jeg mig for Formandens Afgørelse.

I Landstinget har man sammenlignet det Forhold, der her foreligger, med den Skadeserstatning, der kan komme til at foreligge i Tilfælde af Skadetilføjelse under almindelige, hændelige Forhold, naar f. Eks. et Automobil overkører en Mand paa Vejen